

Peregrini Clerici quomodo admittendi. Cap. XXXI.

Peregrini Clerici Romæ aut a libi ordinati, priusquã de ordinatione sua prite adepta, deq; vita, moribus, eruditione ac titulo fidem fecerint ac commendatitias suorꝝ episcoporꝝ, suorꝝ ordinationis literas exhibuerint, repellantur. Quanta em̄ per hos (qui euagandi licentia abutuntur) scandala, animarũq; pericula, & in clero & in populo frequenter eueniant, nemo est qui non videat.

Ex Agatefi. c. 25. De cle. peregr. toto titulo.

61, 62, 63, dif.

Odiola beneficiorꝝ pluralitas in vna eademq; persona. Cap. XXXII.

Odiola semper apud veteres fuit plurium sacerdotiorum ambitiosa cupiditas, neque semel generalibus Concilijs damnata. In Calcedonenſi em̄ inter alia cautũ est, clericum in duabus ecclesijs conscribi nõ oportere, q; difficile videatur, vt vnus vicem duorum sustineat, & absurdum, si promiscuis actibus rerum turbentur officia. Id vero in primis noxium est, vbi plures parochiæ seu dignitates, vni presbytero committuntur, quod solus per omnes ecclesias, nec officium persoluere, nec rebus earum necessariam curã impendere valeat. Quare tam eos qui de sacerdotijs eiusmodi disponendi potestatem habent, quam qui ea cæca cupiditate ducti ambiunt, commonitos volumus vt suos affectus canonicis institutis submittant. Qui vero dispensatione apostolica aduersus hæc se tueri velint, hi viderint, vt causam dispensationis obtentæ, deo comprobent. Neque enim sublimes atque admodum literatas personas suo priuilegio nudamus, modo illo recte & secundum deum vtantur.

Ex Calced.

Ex Toleta. c. vnio. 10. q. 3.

Ex cõcil. generali. c. de multa. de pben. & dig.

Dispensationes inspiciendæ vt occurrat abusus. Cap. XXXIII.

Quam impudenter pleriq; diplomatis ac dispensationibus apud sedem apostolicam extortis, præter summi pontificis m̄tem (qui & vult & debet potestate sibi concessa non ad destructionẽ, sed ad ædificationem vt) abutantur, nullus est qui ignoret. Non prohibeo (inquit quidam vir pius) dispensare, sed dissipare. Dispensatio quidem credita est, sed hic iam queritur inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur. Quanquam apud illos maxima culpe pars resideat, qui vel nulla vel minus legitima vel etiã ficta causa, supplicatorijs precibus inserta dispensationis tectorium tandem eliciunt, quos apud deum (qui renes & corda scrutatur, omnemq; hypocrisim ac fraudem execratur) securos quis dixerit? Nemo tibi (ait idem ille quem iam citauimus) de dispensatione apostolica blandiatur, cuius conscientiam diuina sententia tenet alligatam. Sed quia pauci sunt, in quorum conspectu est deus, pleriq; vero, qui sacra authoritate pro sua libidine passim abutuntur, sit, vt Lugdunenſis Concilij sub Gregorio decimo celebrati, non insalubre decretum aduersus insolentiam eiusmodi hominum in vsum reuocare cogamur. Quo subnixi, cunctis, qui talibus diplomatis sibi blandiuntur

2. Corin. 10

Ber. ad Eug.

1. Corin. 4

Psal. 7 Ber. ad Rupert. cogna.

Ex cõcil. Lugdu. c. Ordinarij de off. ordi. li. vi.

tur